

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2427/2567

พนักงานอัยการคดีศาลแขวงชลบุรี โจทก์ นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 158, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 352, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 บัญญัติให้ฟ้องโจทก์ต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ดังนั้น หากฟ้องโจทก์แตกต่างจากข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิจารณาในรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นองค์ประกอบภายนอกของความผิดในส่วนที่เป็นวัตถุแห่งการกระทำที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง ย่อมถือว่าแตกต่างกันในข้อสาระสำคัญ เมื่อข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดต่อรถยนต์ตามที่โจทก์ฟ้อง หากแต่จำเลยกระทำต่อเงินที่จำเลยได้รับจากการจำหน่ายรถยนต์ ซึ่งโจทก์ไม่ได้ฟ้องและไม่ได้ประสงค์ให้ลงโทษจำเลย ในกรณีเช่นนี้ต้องถือว่าแตกต่างกันในข้อสาระสำคัญ จึงลงโทษจำเลยในความผิดฐานยกยอกไม่ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนจำนวน 1,100,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 จำคุก 1 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 9 เดือน กับให้จำเลยคืนเงิน 66,000 บาท แก่ผู้เสียหาย คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ในวันเกิดเหตุตามฟ้อง ผู้เสียหายมอบรถเก๋งที่ผู้เสียหายเช่าซื้อมาให้จำเลย หลังจากนั้น วันที่ 16 ธันวาคม 2563 จำเลยนำรถยนต์คันดังกล่าวไปจำหน่ายให้แก่ผู้อื่น และนำเงิน 66,000 บาท ที่ได้รับการจำหน่ายรถยนต์คันดังกล่าวไปสำหรับความผิดฐานฉ้อโกง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า การที่จำเลยนำเงิน 66,000 บาท ที่ได้รับการจำหน่ายรถยนต์คันนั้น เป็นการยกยอกเงิน 66,000 บาท ของผู้เสียหาย และพิพากษาลงโทษจำเลยฐานยกยอกทรัพย์สินนั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยว่า คำพิพากษาของศาลชั้นต้นดังกล่าวต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องมานั้น ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องว่าจำเลยโดยทุจริต หลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ และโดยการหลอกลวงดังว่านั้น จำเลยได้ไปซึ่งรถยนต์ตามฟ้องจากผู้เสียหาย ขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานฉ้อโกง กับให้คืน

หรือใช้ราคาการยนต์แก่ผู้เสียหาย ศาลชั้นต้นเห็นว่าพยานหลักฐานโจทก์มีข้อสงสัยตามสมควรว่า จำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยและพิพากษายกฟ้องโจทก์ เท่ากับว่าได้มีการวินิจฉัยข้อเท็จจริงซึ่งเป็นประเด็นแห่งคดีแล้วว่าโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมาสืบให้ศาลเห็นว่าจำเลยกระทำความผิดฐานฉ้อโกงตามฟ้อง เมื่อโจทก์ไม่อุทธรณ์ ความผิดฐานฉ้อโกง ย่อมยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์จึงฎีกาขอให้ศาลฎีกาย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นหรือ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานฉ้อโกงไม่ได้ ส่วนที่ศาลชั้นต้น วินิจฉัยต่อไปทำนองว่า ผู้เสียหายรู้เห็นยินยอมให้จำเลยนำรถยนต์ตามฟ้องไปจำนำไว้แก่ผู้อื่นนั้น แม้จะรับฟังเป็นความจริงดังที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัย และข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติตั้งวินิจฉัยข้างต้นว่า เมื่อจำเลยนำรถยนต์ตามฟ้องไปจำนำไว้แก่ผู้อื่น จำเลยนำเงิน 66,000 บาท ที่ได้รับจากการจำนำ รถยนต์คันดังกล่าวไป จะเป็นการเบียดบังเอาเงินของผู้เสียหาย 66,000 บาท ที่ได้รับจากการจำนำ รถยนต์ไปโดยทุจริต เป็นความผิดฐานยักยอกดังที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัย อันเป็นกรณีที่ข้อเท็จจริง ตามที่ปรากฏในทางพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องระหว่างการกระทำความผิดฐาน ฉ้อโกงและยักยอกก็ตาม แต่ข้อแตกต่างดังกล่าวนี้เป็นเพียงตัวอย่างที่ประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสาม ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธี พิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 บัญญัติไว้ว่า มิให้ถือว่าต่างกันในเรื่อง สำคัญเท่านั้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ประกอบ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 บัญญัติให้ฟ้องโจทก์ต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความ ผิด ข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือ สิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ดังนั้น หากฟ้องโจทก์แตกต่าง จากข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิจารณาในรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นองค์ประกอบภายนอกของความผิดในส่วนที่เป็นวัตถุแห่งการกระทำที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง ย่อมถือว่าแตกต่างกันในเรื่องสำคัญ เมื่อข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดต่อรถยนต์ตามที่โจทก์ฟ้อง หากแต่จำเลยกระทำต่อเงินที่จำเลยได้รับ จากการจำนำรถยนต์ ซึ่งโจทก์ไม่ได้ฟ้องและไม่ได้ประสงค์ให้ลงโทษจำเลย ในกรณีเช่นนี้ต้องถือว่า แตกต่างกันในเรื่องสำคัญ จึงลงโทษจำเลยในความผิดฐานยักยอกไม่ได้ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ย่อมพิพากษากลับคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ลงโทษจำเลยในความผิดฐานยักยอก เป็นให้ยกฟ้องได้ โดยไม่ต้องส่งสำนวนคืนไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาให้ถูกต้องตามข้อเท็จจริงที่ได้จากการ สืบพยานดังที่โจทก์อ้างในฎีกา ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณายกฟ้องมานั้น ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม · นพดล คชรินทร์ · รังสรรค์ กุลาเลิศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2427/2567>